

men ad dialecticos potius quam ad nos. Et ideo breviter observandum est, id non debere intelligi de propria doctrina dialectica, et sophisticæ artis, sed usu earum. Nam doctrina dialecticæ seu topicæ (hic enim in eadem significatione sumitur) solum versatur in docendo modo probabiliter concludendi aut argumentandi, præsertim ratione materiæ. Sophistica vero circa modum apparenter concludendi. Unde sub hac ratione non versantur circa ens, aut entia omnia, sed circa talia opera intellectus. Usus vero dialecticæ et sophisticæ artis ad omnia extenditur, quia in omni re seu materia fieri possunt probabiles seu apparentes rationes. In quo excedunt hæ partes logicæ doctrinam demonstrativam; nam usus ejus non extenditur ad res omnes, sed in veris tantum ac necessariis versatur. Non ergo æquiparatur doctrina metaphysicæ cum doctrina dialecticæ, sed cum usu, estque comparatio proportionalis, non omnino similis, et ita est res clara.

Quamvis autem Aristoteles in hoc capite non tam disputet de uno, quam dicat esse disputandum, solent hic tractari quæstiones omnes ad unitatem pertinentes, imo et ad alias passionis entis. De quibus fuse egimus a disp. 4 usque ad 11, ut videre licet in indice superiori, ne hic fiat inutilis repetitio. Aliqui etiam hic disputant de esse existentia, quomodo ad ens vel essentiam comparetur. De qua re late dictum est disp. 31.

CAPUT III.

PERTINERE AD HANC SCIENTIAM PRIMA PRINCIPIA, E MAXIME ILLUD QUOD EST OMNIUM PRIMUM.

Quæstio unica. An hoc sit primum omnium principium: *Impossibile est idem simul esse et non esse.* Disp. 3, sect. 3.

Cætera quæ de tractatione principiorum hic dicuntur, tum ibi, tum etiam disp. 4, sect. 4, tractata sunt, et in superioribus sunt annotata.

CAPUT IV USQUE AD VIII.

DEFENDUNTUR PRINCIPIA PRIMA: IMPOSSIBILE ES. IDEM SIMUL ESSE ET NON ESSE, ET: NECESSE ES. QUODLIBET AUT ESSE, AUT NON ESSE.

Hæc quinque capita consumit Aristoteles, in redarguendis quibusdam philosophis, qui hæc principia vel negabant, vel se negare fingebant; nisi fortasse id ipse finxit disputandi gratia. Utcunque id sit, nihil fere occurrit in

his capitibus, quod utilitatem specialem afferat, aut occasionem alicujus quæstionis præbeat, præter unum vel alium locum.

Quæstio prima tractari c. 4 potest, circa text. 13 et 14, an unum accidens possit esse subjectum alterius; quam quæstionem tractavimus disp. 14, sect. 4. Et locus præsens exponitur.

Q. 2. Posset circa text. 16 tractari, an quod non est, possit aliquid efficere; occasione illorum verborum Aristotelis: *Ea vero quæ non sunt, quomodo loquentur, aut ambulabunt?* Verum talis quæstio est satis aliena a præsentis instituto Aristotelis, solumque indicata est ut dicta verba Aristotelis notentur: tractatur autem a nobis fuse disp. 18 et disp. 31.

Q. 3. Circa cap. 8 moveri potest quæstio, an et quale definitum judicium boni requiratur ad movendam voluntatem. Est enim hic locus ad illam quæstionem diligenter notandus, ut observamus disp. 23, sect. 8, ubi quæstionem illam tractamus.

Q. 4. Quæstio quarta esse potest circa finem ejusdem capituli 4, an veritas et falsitas recipiant magis et minus, id est, sit una major alia. Aristoteles enim tam certam existimavit partem affirmantem, ut eo principio usus fuerit ad demonstrandum primum principium: *Idem simul esse et non esse impossibile est.* Quanquam, ut ipse præmittit in principio hujus capituli, in his rationibus non argumentetur ex notioribus, sed redarguat adversarium ex concessis. Unde verisimile est illam affirmativam partem fuisse ab adversario concessam. Absolute tamen videri potest falsa illa sententia, nam cum veritas consistat in indivisibili, et in omnimoda adæquatione intellectus ad rem, non videtur posse recipere magis nec minus. Et eadem ratione neque falsitas, quia si tollit veritatem, omnino tollit, et ita nulla potest esse major. Dicendum vero est, in falsitate posse esse magis et minus non formaliter per admisionem veritatis et falsitatis, ut recte probat ratio facta, sed quasi radicaliter per majorem vel minorem distantiam a veritate. Et hæc plane est intentio Philosophi: nam hoc satis est ipsi, ut concludat aliquid esse determinate verum. At vero in veritate non dicitur esse magis vel minus per accessum vel recessum a falsitate; falsitas enim opponitur veritati per modum privationis, et ideo mensuratur ex illa, non vero e contrario. Solum ergo ratione fundamenti, aut majoris firmitatis seu necessitatis ejus rei, in qua veritas fundatur, potest

una veritas dici major alia. Hæc tamen res tota plenius constare potest ex his, quæ disp. 8 et 9, de veritate et falsitate tractamus.

Q. 5. An contraria ita repugnent circa idem subjectum, sicut contradictoria circa quodlibet. Id enim videtur Aristoteles hoc loco affirmare. Ex quo aliqui inferunt, etiam in ordine ad potentiam absolutam repugnare duo contraria perfecta esse in eodem subjecto. De qua re dicimus in prædicamento qualitatibus, disp. 45. Nunc constat Aristotelem solum loqui quatenus unum contrarium infert alterius privationem vel negationem; quod si hæc impediatur, constat non esse æqualem repugnantiam. An vero impediri possit, Aristoteles non novit, et negaret quidem ille; nos autem non est cur negemus, nisi ubi specialis ratio intervenerit, de quo dicitur citato loco.

Q. 6. An duo contraria in esse remisso possint naturaliter simul esse in eodem ut hic Aristoteles sentit, disputatur ibid.

Q. 7. Tractari præterea potest, an omnia moveantur semper, vel omnia semper quiescant, et an aliquid sit penitus immobile, quod est primum movens. Sed hæc in Physica tractantur, suntque illius scientiæ propria, quantum de primo motore, non sub ratione primi motoris, sed primæ causæ, vel primi entis, agimus disp. 20 et 29.

Q. 8. Circa hæc omnia capita quæri solet, an sit veritas pura et sine falsitate in affirmationibus et negationibus, eaque percipi a nobis possit. De qua re quod disputatione dignum videtur diximus disp. de veritate et falsitate.

LIBER QUINTUS METAPHYSICÆ.

DE COMMUNIUM ET ANALOGORUM NOMINUM TRIPLICI SIGNIFICATO, EJUSQUE DISTINCTIONE.

Nondum Aristoteles rem ipsam aggreditur, nimirum, propriam objecti hujus scientiæ tractationem. Sed prius nominum quorundam significationes in hoc libro distinguit. Nam, quia ens, quod objectum hujus scientiæ constituerat superiori libro, communissimum est, etiam proprietates, causæ, principia, et partes ejus nominibus communissimis significantur, quæ multiplicia esse solent. Et ob hanc causam necessarium visum est Aristoteli ante rerum tractationem harum vocum analogiam exponere. Et hic est scopus hujus libri, ut Commentator notavit. Nam, licet hæc doc-

trina non de vocibus, sed de rebus præcipue disserat, tamen quia res non possunt, nisi vocibus explicari, necessarium visum est Philosopho exactam ipsarum vocum notitiam tradere. Quo fit, ut hic etiam liber, si Aristotelis mentem spectemus, inter præambula ad veram scientiam metaphysicæ tradendam annumerandus sit. Si vero morem interpretum consideremus, in eo res ipsæ ad objectum metaphysicæ pertinentes, præsertim prædicamenta omnia, et causæ entis in quantum ens, tractari solent; in quarum cognitione magna hujus doctrinæ pars consistit.

CAPUT I.

DE COMMUNI RATIONE VERISQUE SIGNIFICATIONIBUS HUIUS VOCIS, PRINCIPIUM.

Caput hoc ex professo declaratur in disp. 12, sect. 1, ubi sequentes quæstiones breviter expediuntur.

QUÆST. 1. Quot modis principium dicatur, et quomodo significationes ejus ad certam aliquam rationem revocari possint. Disp. 12, sect. 1.

Q. 2. An esse prius commune sit omni principio. Ibid.

Q. 3. Quæ sit definitio principii in communi. Ibid. Declaratur definitio ab Aristotele datam, et divisio ibidem subjuncta.

Q. 4. An principium sit analogum, et qualis sit analogia ejus. Ibid.

Q. 5. An principium et causa convertantur. Ibid. Ibique varia de hac re Aristotelis dicta, tum in hoc capite, tum in aliis exponuntur.

CAPUT II.

DE CAUSIS.

Eandem hoc loco doctrinam de causis Aristoteles tradit, quam in l. 2 Physic. docuerat, ac pene eisdem verbis, cum tamen metaphysicæ dignitas et amplitudo accuratorem et universaliorem disputationem postulare videretur. Cur autem id fecerit, expositores variis rationibus declarant. Ego vero existimo Aristotelem nihil habuisse, quod adderet præter ea quæ lib. 7 et 8, de principiis substantiæ, et libro duodecimo de Deo et intelligentiis disputat. In expositione vero hujus capituli magnam sequentis operis partem consumpsimus, a disp. 12, usque ad 27, in quibus prius in communi generalem fecimus causarum partitionem, deinde sigillatim de singulis in specie, et de membris seu subdivisionibus

earum copiose disseruimus, ac tandem eas et inter se, et cum effectibus contulimus; ad quæ tria puncta doctrina hujus capituli revocatur. Esset autem supervacaneum hoc loco titulos sectionum omnium, vel dubitationum transcribere, cum in sequenti disputationum indice ordinate contineantur, et ex illo facile peti possint.

CAPUT III.

DE ELEMENTO

Quæstio prima esse potest in hoc capite, an elementum recte sit ab Aristotele definitum. Hæc vero parvi est momenti, nam descriptio ab Aristotele data solum est quædam explicatio significationis illius vocis juxta communem usum ejus, et ideo breviter illam declaramus in disputat. 15, sect. 10. Atque idem censendum est de omnibus quæstionibus quæ ex illa voce pendent; sunt enim magis de nomine quam de re.

Q. 2. An materia sit elementum, de quo disp. 15, sect. 10.

Q. 3. An forma sit elementum. Ibidem.

Q. 4. An genus et differentia sint elementa. De qua nihil dicendum videtur, quia est solum quæstio de nomine; sed legi possunt quæ de simili quæstione sub nomine principii notavi supra, lib. 3, cap. 1, q. 7.

Q. 5. Potest etiam hic quæri, an sit de ratione elementi ut formaliter ac per se ipsum componat id ejus est elementum. Quod fere incidit in illam celebrem quæstionem, an elementa maneat formaliter in misto, de qua dictum est disp. 15, sect. 10.

CAPUT IV.

DE NATURA.

Quæst. 1. Caput hoc, quantum ad metaphysicam considerationem spectat, exposuimus disp. 15, sect. 11, ubi illam quæstionem communem breviter expedivimus, quod sit proprium hujus vocis significatum, et an recte ab Aristotele traditum sit. Neque hic occurrit difficultas alicujus momenti, vel in littera Philosophi, vel in re ipsa, quia non agit hic nisi de significatione vocis.

Q. 2. Quæstio autem de definitione naturæ in lib. 2 Physicorum tradita, non est hujus loci, licet eam aliqui hic disputent.

Q. 3. Aliqua vero quæstio, quæ hic obiter tractari solet, an partes materiæ, quæ diversas habent formas, possint esse continuæ, in disput. 40, inter explicandam necessitatem quantitatis continuæ, expedita est.

CAPUT V.

DE NECESSARIO ET MODIS EJUS.

Modi necessarii, quos Aristoteles tradit, satis clari sunt: ponit enim duplex necessarium ex fine, scilicet, vel simpliciter, vel ad melius esse, et tertium ex efficiente, quod violentum appellat.

Quæst. 1. Circa quem modum quæri posset, an omne necessarium ex causa efficiente sit violentum. Sed quia res est facilis, notetur breviter, dupliciter posse esse aliquid necessarium ex causa efficiente. Uno modo ex sola illa; alio modo non ex sola illa, sed simul ex parte passi seu recipientis. Quod hoc posteriori modo est necessarium, non est violentum, ut patet de motu lapidis deorsum, etiamsi contingat fieri ab extrinseco agente; solum ergo prior necessitatis modus, qui provenit mere ab extrinseco, pertinet ad violentiam. Sed rursus in illo distinctione opus est; nam aliquando passum non repugnat effectui seu motioni, licet eam non appetat, et tunc etiam necessitas illa non est violenta, ut patet de motu coeli, vel (extra omnem opinionem) de motu ignis in propria sphaera. Sola ergo illa necessitas est violenta, quæ fit passo repugnante, quod satis Aristoteles declaravit hic in illis verbis: *Præter propensionem electionemque*. Ubi obiter insinuavit, violentum generatim dictum superius quid esse ad coactum; nam coactum proprie sumptum est contra electionem (ubi subintellige omnem appetitionem elicitam); violentum vero est, aut contra hanc, aut contra naturæ appetitum et propensionem, in naturali potentia, sive activa sive passiva, fundatam. Aristoteles enim nihil inter hæc distinxit. Unde etiam tacite explicuit, lib. 3 Ethicor., c. 1, et dixit violentum esse, *quod est ab extrinseco, passo non conferente vim*, positive esse intelligendum, *non conferente*, id est, repugnante, vel (ut sic dicam) non patienter ferente.

Dices: ergo addi potest alius modus necessarii, scilicet, quod est ab efficiente causa absque violentia vel connaturalitate. Respondetur hujusmodi necessarium vel nullum esse, vel reduci ad quartum modum, quem statim Aristoteles posuit, scilicet, quod non potest aliter se habere, quod dixit esse necessarium simpliciter, et per ejus participationem reliqua omnia necessaria nominari. Hoc autem ita declaro; nam vel ille effectus est a causa agente ex necessitate naturæ, et sic tale ne-

cessarium pertinet ad necessarium simpliciter, quia non potest aliter se habere, et non habet aliam specialem rationem necessitatis. Vel ille effectus est a causa libera, solumque dicitur necessarius ex suppositione, quia, illa agente, passum resistere non potest. Et hic modus necessitatis, respectu agentis, ad illum reducitur, quo res, quando est, necessarius est, qui hic prætermisus videtur, utpote impropriissimus, et nullam inducens necessitatem nisi conditionatam; respectu vero recipientis pertinet ad quartum modum, quia passum illud non potest aliter se habere altero sic agente. Unde statim Aristoteles videtur divisionem quamdam adjungere illius quarti modi necessarii; nam aliquod est habens causam talis necessitatis, aliud vero quod non habet causam, sed per se tale est.

Q. 2. Circa hanc vero partitionem quæritur, an secundum Aristotelem et veritatem dentur aliqua entia necessaria per se nullamque habentia causam suæ necessitatis. Nam Aristoteles ita videtur hic affirmare, et multi censent Aristotelem ita sentire. Sed hic locus non cogit ut hoc Aristoteli imputetur. Nam imprimis illa divisio intelligi potest, non de entibus quoad existentiam, sed solum quoad esse essentialis, seu quoad veritatem complexionum abstrahentium a tempore, quæ necessariæ dicuntur, quia sunt æternæ veritatis. Et inter eas quædam sunt habentes causam suæ necessitatis, ut propositiones mediatæ, quæ per priora principia demonstrantur; aliæ quæ non habent causam, ut principia per se nota. Vel si Aristoteles loquatur de entibus existentibus, licet in plurali tradat divisionem, necesse non est ut utrumque membrum in plurali verificetur. Unde in fine solum sub conditione concludit, si aliqua sunt hujusmodi entia, illa esse sempiterna. Quid vero aliis locis senserit, videbimus in sequentibus; et rem totam disputamus variis locis sequentis operis; nam disp. 20, per totam, tractamus de dimanatione omnium entium ab uno per creationem; disputatione autem 29, sect. 1, de necessitate primi entis; et sect. 2, quomodo hoc ei sit proprium; at vero in disp. 30, sect. 16, an primum ens agat ex necessitate naturæ, et quid in hoc Aristoteles senserit.

Q. 3. E contrario vero etiam hic quæri potest an sint aliqua entia, quæ licet habeant causam, dici possint entia necessaria. Tractatur disp. 28, sect. 4, et in disp. 35, sect. 3, prope finem.

Q. 4. Ultimo quæri potest, an veritates complexæ, quæ necessariæ dicuntur, habeant causam suæ necessitatis, et qualis sit earum necessitas. Hanc tamen attigimus disp. 1, sect. 4, et disp. 8 de vero, sect. 1 et 2, et latius, disput. 31, sect. 2, et sect. 12, versus finem.

CAPUT VI.

DE UNO ET VARIIS MODIS EJUS.

Quæ circa hoc caput disputari possunt, et ad rem maxime pertinent, tractantur in disp. 4, 5, 6 et 7, per plures quæstiones quæ sequenti indice videri possunt. Circa textum vero nonnulla possunt de unitate quantitatis, et de continuatione disputari, ut an recte definiatur continuum per motum, scilicet, illud esse continuum, quod per se uno motu movetur. Secundo, an corpora heterogenea sint vere continua. Tertio, an partes vel substantiæ habentes plures formas diversas, vere possint continuari. Quarto, an unum sit principium numeri, et quale principium sit. Quinto, an hoc æque conveniat omni unitati, vel speciali modo ultima unitas dicatur forma numeri. Sexto, an ratio mensuræ speciali ratione conveniat unitati. Hæc tamen omnia in se facilia sunt, ideoque breviter attinguntur, et expediuntur inter disputandum de quantitate continua et discreta, disp. 40 et 41.

Q. 7. Septimo inquiri potest, quomodo Aristoteles dixerit, esse unum vel idem, verius prædicari de rebus specie diversis cum adjectione generis remoti quam proximi, ut homo et equus verius dici idem vivens, quam idem animal. Et ratio dubii est, quia major est unitas in genere proximo quam in remoto. Respondetur, Aristotelem non agere de re, sed de figura locutionis. Nam quoad rem certum est majorem esse unitatem in genere proximo, tamen in modo prædicationis verior fit prædicatio minusque æquivoca sub ea forma quam Aristoteles posuit. Et ratio est, ut notavit D. Thomas, quia respectu generis remoti conveniunt species non solum in genere ipso, sed etiam in differentia contrahente illud; unde cum homo et equus dicuntur idem vivens, significatur non solum convenire in genere viventis, sed etiam in differentia contractiva ejus, quod verum est; cum vero dicuntur esse idem animal, similiter significatur non solum utrumque esse animal, sed etiam esse ejusdem rationis in aliqua ratione determinata animalis; illa enim sunt deter-

minata animalia, quæ differentiis animalis differunt; cum ergo dicuntur unum vel idem animal, indicantur convenire in aliqua differentia contrahente animal, et eadem proportionali ratione, Petrus et Paulus non dicuntur unus homo, absolute loquendo; facilius autem dicuntur idem animal. Quanquam, quia hæc spectant solum ad modum loquendi, servandus est communis usus, et cavenda omnis æquivocatio.

Solent etiam multa quæri circa divisionem illam, quam Aristoteles ponit textu 12: *Alia sunt unum numero, alia specie, alia genere, alia analogia*. Videlicet, quo modo hæc divisio differat a prima, qua dividitur unum in unum continuatione, unum ratione formæ, unum genere, definitione, seu specie, et unum omnimoda indivisione, id est, individuum, seu indivisibile, ut alii volunt. Dico tamen breviter, divisionem partim esse eandem, partim diversam, quia aliqua membra formaliter continentur in prima, quæ in secunda omittuntur, et e contrario, licet virtute in idem incidant. Nam unitas continuationis et indivisionis, quæ in priori distinguuntur, sub unitate numerali comprehenduntur. Unitas item definitionis et formæ ad unitatem specificam pertinent, sicut et unitas differentię, cujus Aristoteles in neutra definitione expresse meminit; pertinet autem ad unitate speciei. Ad quam etiam reducitur (secundum aliquos) unitas proprii et accidentis; sed hæc magis pertinent ad unitates per accidens. At vero unitas analogię, quia imperfecta est, omissa fuit omnino in prima divisione; imo in secunda videtur omissa unitas analogię attributionis; nam Aristoteles solius proportionalitatis meminit. Sed Aristotelis verba facile possunt ad utramque accommodari, vel potest una facile ad aliam reduci, maxime illa analogia proportionis, quæ mere extrinseca est; nam illa, quæ est per intrinsecam et propriam convenientiam, aliquo modo potest ad unitatem generis revocari. Atque ita patet tum diversitas et convenientia inter illas divisiones, tum etiam earum sufficientia.

Q. 9. Sed quærunt ulterius, an hæc divisiones sint rationis vel reales, et an sint logicæ, an metaphysicæ. Quæstio tamen est parvi momenti, si supponamus (quod dicto loco fuse disputatum est) omnem unitatem universalem esse rationis, formalem autem esse rei aliquo modo. Nam hinc facile constat, plura membra illarum divisionum posse vel

secundum rem, vel secundum rationem, atque adeo et logice et metaphysice explicari. Ab Aristotele autem potissimum traduntur, ut reales sunt, quamvis unitates communes sæpe declaret per terminos logicos, quia sunt aptiores ad explicandum fundamentum quod in re habent hæc unitates; unitatem autem numericam, quia magis realis est, simpliciter per terminos reales declarat. Possunt ergo ambæ divisiones partim reales, partim rationis censer.

Q. 10. Rursus circa illam definitionem Aristotelis: *Unum numero sunt, quorum est materia una*, hic late tractari solet de principio individuationis; de qua re integram fere disputationem quintam fecimus. Quoad sensum autem propositionis Aristotelis, licet Scotistæ contendat non loqui de materia, quæ est pars compositi, sed de materiali differentia, quam hæcceitatem vocant, simpliciter tamen et verior sensus est, loqui Philosophum de propria materia; hoc est enim apud Aristotelem significatum illius vocis, et non aliud. Et in eodem illa utitur agens fere de eadem re, lib. 7, text. 28, et lib. 12, text. 49, ut in dicta disp. latius ostendi. Et ideo difficile est accommodare verba illa, ut adæquatam definitionem contineant unitatis numericæ, quia in Angelis et accidentibus est unitas numerica sine materia. Quapropter Commentator ait, non definiri ibi adæquate unum transcendens, sed unum quantitative. Et in idem fere incidit D. Thomas, dum ait, non definiri individuum in communi, sed explicari in rebus materialibus. Imo addendum est tantum explicari in substantiis materialibus simulque existentibus, vel intelligendum est de materia non absolute, sed signata certis accidentibus. Et revera Aristoteles hic non satis declaravit individuationis principium, sed quoad nos aliquo modo indicavit, quod sit individuum.

Q. 11. Per veritatem genericam Aristoteles plane hic intelligit unitatem prædicamentalem; unde quæri etiam hic solet, an prædicamenta differant prædicamenti figura; quia vero hæc quæstio propriam difficultatem habet in divisione novem prædicamentorum accidentium, ideo illam tractamus explicando illam divisionem, disput. 39, sect. 2.

Q. 12. Ultimo inquiritur, quo modo verum sit *posteriores unitates sequi priores*, ut Aristoteles dicit, id est, quæ sunt unum numero, esse etiam unum specie, genere et analogia. Nam Petrus, qui est unus numero, non est

unus analogice, et Petrus et Paulus, qui sunt unum specie, non sunt analogice unum. Respondetur sensum esse, in re individua et singulari esse omnes unitates superiores, atque ita ea, quæ sunt unum in inferiori unitate, necessario esse unum in superiori, etiamsi illa analogia sit; non est tamen necesse ut respectu illorum sit illa unitas analogica, sed satis est quod ipsum prædicatum analogum illis commune sit. Quo sensu æquivaleret hæc regula illi, quam tradunt dialectici, quod de quocumque dicitur prædicatum inferius, dicitur et superius, quocumque modo unum sit. Nam si Petrus est hic homo, erit et homo, et substantia, et ens, et ita si Petrus et hic homo sunt idem numero, etiam sunt unum specie, genere et analogia, id est, sunt unum in ratione formali, specifica, generica et analogica.

CAPUT VII.

DE ENTE, EJUSQUE VARIIS MODIS SEU SIGNIFICATIS.

Quæst. 1. Prior quæstio hic esse potest, de divisione in per se et per accidens, quam late explicamus disp. 4, sect. 4.

Q. 2. Altera est de divisione entis in ens in actu, et ens in potentia. De hac nonnulla tacta sunt disp. 2, sect. 4. Ex professo vero tractatur in disput. 31, per tres primas sectiones.

Q. 3. Addi hic potest quæstio, quid sit aliquid esse verum vel falsum, propter ea quæ hic Aristoteles interposuit de esse, quod est in veritate propositionis. Sed ea res partim tractatur in disput. 8 et 9, quæ sunt de veritate et falsitate, partim in disputatione ultima, quæ est de entibus rationis. Hoc enim esse verum, quod hic Aristoteles distinxit, solum est esse objectivum in compositione mentis vera vel falsa, quod solum est esse rationis, seu per denominationem extrinsecam ab opere rationis. Quod vero ad Aristotelem attinet, advertendum est, ideo hic interposuisse sermonem de hoc esse, ut indicaret, licet de negationibus dicatur aliquo modo hoc esse verum, non tamen pertinere ad entia propria ac per se, neque ad prædicamenta, nisi reductione quadam.

Q. 4. Denique hic etiam tangitur divisio entis in prædicamenta, quam in disput. 32, et disput. 29 tractamus. Hic tantum adverto, solum septem membra accidentis Aristotelem numerasse, omissis *situ et habitu*; quod licet casu forte factum sit, nos autem libenter advertimus ex Commentatore, illa duo prædi-

camenta parvi esse momenti, et nullius fere considerationis, et ideo de illis brevissime in disp. 52 et 53 hujus operis disserimus.

CAPUT VIII.

DE SUBSTANTIA.

In hoc capite nihil occurrit notatione dignum, de ipsa vero re disputamus late disput. 31, usque ad 36, per plures quæstiones, quarum tituli et loca videri possunt in indice sequenti.

CAPUT IX.

DE EODEM, DIVERSO ET SIMILI.

Quas divisiones Aristoteles tradidit de uno per accidens, et per se, et de variis modis unius, tradit hic etiam de eodem, et consequenter de diverso, quod tot modis dici potest, quot suum oppositum, et ideo nihil rei disputandum hic occurrit. Nam quæ dicuntur de distinctione inter diversum et differens, solum spectant ad usum terminorum, sicut etiam quæ de similibus et dissimilibus dicuntur. De eodem autem et diverso brevem addimus quæstionem ad disp. de Uno, disp. 7, sect. 3.

CAPUT X.

DE OPPOSITIS ET SPECIE DIFFERENTIBUS.

Quæstio unica. Hic quæri solet an duo accidentia solo numero differentia possint simul esse in eodem subjecto, occasione verborum Aristotelis in fine capituli, ubi inter ea, quæ specie differunt, ponit, *omnia quæ cum in eadem substantia sint, differentias habent*. Tractatur autem late a nobis, disp. 5, sect. 8, ubi Aristotelem non universe intelligendum censuimus, sed de accidentibus omnino similibus in ratione individuali, ut ibi late exponimus. Reliqua quæ de oppositis et contrariis Aristoteles hic dicit, in dialectica copiose disputantur; aliqua tamen attigimus in disp. 45, ubi de contrarietate qualitatum disserimus.

Cur autem post oppositorum et contrariorum enumerationem redierit Aristoteles ad diversitatem specificam declarandam, non oportet quærere, quia neque in ordine horum capitulum, nec in singulis eorum membris, aut in enumerandis harum vocum significationibus certam aliquam rationem aut methodum video ab Aristotele observari. Cur enim prius egit de uno, postea de ente et substantia, deinde de eodem et diverso? Nulla sane ratione id fecit, sed solum quia parum inte-

resse putavit hoc vel illud præponere, in his præsertim minoribus rebus.

CAPUT XI.

DE MODIS PRIORIS ET POSTERIORIS.

Quæst. 1. Primum hic omnium quæri potest, quæ sit ratio prioris et posterioris, et an consistat in aliqua relatione reali vel rationis. Potest autem quæri vel de sensu Aristotelis, vel de re ipsa. Aristoteles enim in principio capituli ait, priora esse, quæ sunt alicui principio (seu primo) propinquiora. In qua descriptione videtur ponere rationem prioris in relatione propinquitatis ad aliquod tertium, non vero inter se. Ex quo videtur sequi, illud quod est primum, non esse prius cæteris, quod est absurdum. Propter quod aliquibus non placet, ut ea sit descriptio generalis priorum ut sic, sed assignatio ejusdem modi priorum. Duobus enim modis intelligi potest unum dici prius alio, vel per respectum ad aliquod tertium, vel per habitudinem quam inter se habeant. Prius membrum attingit Aristoteles in prædicta descriptione; unde etiam tacite divisionem insinuavit, dum ait, quædam priora talia esse. Deinde post illius membri explicationem et subdivisionem ita concludit: *Atque hæc quidem hoc pacto priora dicuntur.* Et statim videtur aliud membrum principale subjungere, dicens: *Alio autem modo, etc.* Hoc autem posterius membrum non declarat Philosophus aliqua descriptione communi, sed solum per quamdam bimbrem divisionem, videlicet quia quædam inter se ita comparantur, ut unum sit vel prius ratione alio, vel prius natura seu subsistendi consequentia.

Est quidem hæc interpretatio probabilis; sed recte potest prima illa descriptio ad omnia priora accommodari. Quando enim dicitur illud esse prius alio, quod est propinquius primo, clarum est supponi, et tacite dici, ipsum primum multo magis esse prius cæteris, quia (si licet dicere) multo magis est propinquum sibi ipsi, vel aliquid magis quam propinquum; ut, verbi gratia, si corpus illud est prius loco in universo, quod primo celo propinquius est, multo magis ipsum primum celum est prius cæteris. Itaque generaliter prioritas in quadam habitudine seu relatione consistit, inter ea quæ prius et posterius denominantur; interdum vero hæc habitudo mensuratur per aliquod tertium, et quasi fundatur in alia habitudine seu propinquitate et

distantia ab illo; interdum vero in sola conditione aliqua extremorum, quæ inter se comparantur, ut prius et posterius, quia nimirum unum habet existentiam, quando aliud nondum habet, vel quia unum est causa, aliud effectus, vel quia unum est dignius alio. Et quidem prioritas per se et intrinsece spectata, in hac habitudine extremorum inter se consistit: in ordine autem ad tertium est remota et fundamentaliter, vel (ut sic dicam) quasi mensurative.

Hæc vero relatio, cum sit ejusdem ordinis, ut nomen ipsum prioris præ se fert, esse potest vel in ordine loci, vel temporis, vel motus seu generationis, vel causalitatis, vel cognitionis, vel naturæ, vel subsistendi consequentia. Et ita numerantur varii modi prioris, qui sunt satis perspicui in Aristotele, tum hic, tum in Postpræd. Ex quo fit hanc relationem prioris, per se loquendo, non esse realem, quia sæpe tribuitur iis quæ in re non distinguuntur. Ut homo dicitur prior Petro subsistendi consequentia. Interdum tribuitur respectu rei non existentis, ut ego dicor prior tempore Antichristo. Nonnunquam vero ratio prioris negatione quadam consummatur; dicitur enim aliquid prius tempore alio, quia existentiam habet vel habuit altero nondum existente. Interdum vero consistit in quadam comparatione relationum, ut cum dicitur prius, quod est primo propinquius. Denique aliquando hæc prioritas habet fundamentum in natura, aliquando vero in sola humana existimatione vel designatione, ut etiam Aristoteles hic notavit. Per se igitur ad prioritatem non requiritur relatio realis; quatenus vero talis relatio coincidit aliquando cum aliqua alia, quæ est realis, potest etiam esse realis; ut, verbi gratia, cum causa dicitur prior natura effectui, illa relatio prioris revera non est alia in re præter relationem causæ, quæ propter quamdam convenientiam vel proportionalitatem, prioritas nominatur; tunc ergo relatio prioris erit etiam realis, et fortasse nunquam alio modo invenietur realis.

Tandem facile intelligitur ex dictis hanc enumerationem priorum non esse divisionem aliquam univocam, sed analogam, imperfectam, et proportionalitatis. Non est enim hic attributio ad unum primum significatum, sed est proportio quædam. Et videtur quidem primum dicta ratio prioris et posterioris in motu aut tempore: inde vero per quamdam proportionalem similitudinem ad alia translata.

Q. 2. Ultimo potest hic quæri, cur Aristoteles

hic prætermiserit eam prioritatem naturæ, quæ existit in causalitate. Respondetur, vel omisisse illam, quia nisi includat aliquam aliam prioritatem in subsistendi consequentia, impropria est, vel certe sub prioritate naturæ illam comprehendisse, vel sub his quæ dicuntur priora potestate. Videantur dicta de hac re, disp. 26 de causis, sect. 1. Damasc. certe, in sua Dialect., c. 7, non agnoscit aliam prioritatem naturæ nisi eam, quæ est in subsistendi consequentia.

CAPUT XII.

DE POTENTIA.

Quæst. 1. Primo quæri solet de definitione potentie activæ, scilicet: *Est principium transmutandi aliud, aut quatenus aliud est*; habet enim plures difficultates. Prima, quia non comprehendit potentiam creandi: de hac vide disp. 20, sect. 1. Breviter dicatur, Aristotelem notioribus verbis usum fuisse, posse tamen accommodari vel extendi, si nomine *mutacionis* non rigore, sed late utamur, pro quavis eductione de non esse ad esse, et consequenter *per aliud* non intelligamus solum subjectum, sed etiam terminum effectus.

Secunda difficultas est, quia non comprehendit potentias activas actione immanente. Et tertia sit, quia non comprehendit gravitatem et levitatem, quæ sunt principia movendi, non aliud, sed ipsum in quo sunt. De his disp. 18, sect. 3, et disp. 43, sectio. 2. Dico breviter comprehendere ratione illius particulæ, *quatenus aliud est*, quia non agunt in proprium subjectum, nisi quatenus caret tali actu vel motu. Nec est necesse quod talis potentia quando inest ei, qui per illam movetur, per accidens ei insit, ut quidam interpretantur. Nam, licet in exemplo quod Aristoteles affert, de medico curante se, ita contingat, non tamen dixit Aristoteles necessarium esse, ut semper ita fiat. Alii rejiciunt has facultates, gravitatem, etc., quia solum sunt instrumenta motus. Sed non mihi placet, quia revera sunt propriissimæ potentie activæ, licet respectu generantis denominationem instrumenti accipiant, satis improprie ac late, ut explicui disp. 17, sect. 2. Quarta difficultas e contrario est, quia sub hac definitione non solum comprehenduntur potentie, sed habitus etiam, ut ars, in qua ponit exemplum Aristoteles. Respondetur (quia res est facilis) hic non sumi potentiam strictè pro secunda specie qualitatis, sed late pro quovis principio

agendi, et ita comprehendere etiam formam substantialem quatenus aliquid agere potest. Sicut et potentia passiva, de qua statim Aristoteles agit, comprehendit materiam et quantitatem, ut receptiva est. Et similiter in alia acceptione potentie, quam statim ponit, nempe ut posse dicatur qui bene potest, comprehendit habitus et dispositionem, quæ conferat eam facilitatem, ratione cujus dicitur aliquis bene posse.

Q. 2. Rursus quæri potest, quid sit potentia resistendi, quam etiam hic Aristoteles inter potentias numerare videtur; itemque an impotentia sit privatio potentie, vel etiam positiva potentia. Sed prior quæstio tractatur disp. 43, sect. 1, alia vero disp. 40, sect. 3.

Q. 3. An potentia objectiva sit aliqua potentia realis, et consequenter unde dicatur res possibilis, quando actu non est. De hac re partim dixi disp. 31, sect. 3, partim disput. 43, in principio. Reliqua, quæ de potentia passiva, et de aliis acceptionibus potentie hic dicuntur, non habent difficultatem, suppositis, quæ de potentia activa sunt notata; nam per proportionem ad illa reliqua sunt intelligenda; nam, ut in fine capituli Aristoteles dixit, illa est prima potentia, et per aliquam habitudinem ad illam omnia alia potentie denominatio sumpta est. De hac vero materia, scilicet de potentia, et actu, late egimus disp. 43.

CAPUT XIII.

DE QUANTO SEU QUANTITATE.

Circa hoc caput graves occurrunt quæstiones, quas prosequimur disp. 40 et 41, et ideo eas hoc loco recensere necesse non est. Circa textum vero Aristotelis nulla specialis difficultas occurrit, quæ ibi tractata non sit, eo vel maxime quod littera est perspicua, totaque difficultas est in rebus.

CAPUT XIV.

DE QUALI ET QUALITATE.

Hoc caput ex professo exponimus, a disp. 42 usque ad 46, neque est quod hic aliquid addamus.

CAPUT XV.

Hoc etiam caput copiose tractamus disp. 47, et ideo nihil annotare necesse est.

CAPUT XVI.

DE PERFECTO.

in hoc capite nulla occurrit quæstio quæ